

[Preben Møller Hansen ]

ikke at svigte vælgerne, et politisk parti, der ønskede i Folketinget at fremsætte de forslag, der var nødvendige for at gennemføre det valgprogram, vi havde lovet vælgerne at arbejde for.

En betingelse for at nå dette mål var, at den regering, vi havde, blev afløst af en anden, idet den regering, vi havde, og som havde siddet her i 5 år, havde en ganske klar politisk linje – en linje, der markerer en ensidighed i dansk politik ud over alle grænser. Man varetog helt og aldeles kun borgerskabets interesser, herunder også finanskapitalens.

Derfor måtte man fra starten af tage det skud, at man ønskede at fjerne regeringen. Vi læste dagen efter Folketingets åbning alle landets aviser på baggrund af udtalelser i forbindelse med statsministerens trontale. Og vi fandt mange positive tilsagn, der befordrede et samarbejde, og som skabte mulighed for, at vi i fællesskab ændrede regeringskoalitionen og skabte en ny regering, der ønskede at gennemføre alt det, man havde lovet vælgerne forud for valget den 8. september.

Derfor fremsatte vi et forslag om motiveret dagsorden her i Folketinget den 8. oktober, og da vi ikke forlangte, at der skulle udskrives valg, men kun at regeringens sammensætning skulle ændres, gik vi ud fra som givet, at der skulle kunne findes et flertal i dette Folketing bestående af Det Radikale Venstre, der jo havde meddelt, at de nu havde fripas, af Socialdemokratiet, der ved fru Birte Weiss på Slotspladsen den 6. oktober meddelte 30.000 demonstranter, at de ville stemme ved førstgivne lejlighed for at vælte den borgerlige regering, og af SF, for hvis vedkommende der jo heller ingen tvivl var, efter at de i 5 år havde forklaret, at det eneste, det drejede sig om, var at få et arbejderflertal. Ergo måtte der være et flertal til at ændre regeringskonstellationen.

Men hvad oplevede vi? Vi oplevede, at SF, Socialdemokratiet og De Radikale ingen ønsker havde om at fjerne den regering, som de dagen før havde givet udtryk for at de ville gøre alt for at få fjernet.

Nu står vi her ved en ny milepæl i det danske folks historie – den milepæl, hvor vi skal træffe beslutning om, hvilken finanslov der skal gælde for 1988. Så skulle man mene, der var bud efter en ny, fornuftig politik, men det er jo ikke det, vi oplever. Vi oplever det, som vi kalkulerede med, efter at vi havde set, hvad der skete de

første dage i Folketinget, nemlig at der blev dannet en koalition bestående af Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre og regeringspartierne.

Der er ikke noget at sige til den koalition – den forstår vi udmærket – vi kan bare ikke fatte, at man over for folket giver udtryk for, at man vil noget andet, når man i realiteten vil nøjagtigt det samme.

Det, vi oplever, er jo, at den lovgivning, man gennemfører, den lovgivning, finanslovsforslaget er baseret på, i en lang række tilfælde er dikteret af direktivforslag, der kommer fra Kommissionen i Bruxelles. Det vil sige, at det er EF-politikken, man forsøger at få igennem, og den er da også grundlag for det finanslovsforslag, vi her skal træffe beslutning om.

I den forbindelse synes jeg, det var interessant at høre statsministerens trofaste våbendragere og økonom hr. Jes Lunde fra SF nu give udtryk for, at han er helt imod alt det, der sker. Han har jo netop skrevet en bog, hvori han præciserer, at den politik, der gennemføres i dette land, er den eneste farbare. Vi har også hr. Gert Petersens udsagn om, at man kun kan forøge det samlede private forbrug med ½ pct. Men det svarer jo ganske nøje til det, der indeholdes i finanslovsforslaget.

Vi har tidligere beregnet, hvad det ville betyde at gennemføre SF's forslag om en udvidelse af det private forbrug med ½ pct. Det ville betyde, at samtlige, der var på overførselsløn her i landet, kunne få 98 kr. mere om måneden. Det er det, det betyder, og derfor kan jeg ikke forstå, at hr. Jes Lunde nu giver udtryk for forargelse over det, der foreligger. Hr. Jes Lunde siger: »Vi stemmer imod finanslovsforslaget, vi vil vælte regeringen hurtigst muligt«. Det er da et standpunkt at tage.

Men da vi fremsatte vort forslag om motiveret dagsorden, sagde hr. Gert Petersen, at en sådan afstemning er latterlig, idet den kun viser, at regeringen har et flertal bag sig. Hvad gør det, når SF stemmer imod? Det viser også kun, at regeringen har et flertal bag sig. Det vil sige, at man siger ét, men mener noget andet. Man danser rundt og har ikke nogen klar politisk målsætning i sagen.

Vi for vort vedkommende har udarbejdet 35 ændringsforslag til finanslovsforslaget. Det er forslag, som vi mener er brugbare, for så vidt man ønsker at ændre samfundet og vel at mær-